

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

D. Ioannis Ivsti Lanspergii Carthvsiani, Natione Bavari, Opvscvla Spiritvalia

ab ipso Autore partim Latinè, partim Germanicè euulgata

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, 1630

Abnegatio voluntatis propriæ quàm sit necessaria: quænam ea reuera sit:
quæ item exigat, & perfectionis qua[n]tæ sit occasio. Cap. VIII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45857](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45857)

*Abnegatio voluntatis propriae quam sit necessaria: quae etiam
ea reuera sit: quae item exigat, & perfectionis
quantae sit occasio.*

CAPVT VIII.

EX virtute humilitatis pullulat virtus obedientiae ac submissionis propriae voluntatis sub Deo, subque omnibus hominibus propter Deum. Per haec siquidem virtutes homo se funditus discit abnegare, auersari, liberumque suum arbitrium, a Deo sibi donatum, imo verò & seipsum, hoc est, quicquid ipse est, quicquid suum est, quicquid ei accidere, quicquid superuenire potest, in tempore & aeternitate totum id discit relinquere, resignare, offerre altissimo benepiscito Dei, ipsumque Dei beneplacitum in faciendis & omittendis, in patiendis & fugiendis, & omnibus in rebus intus strenuè obseruare studeat, vt quicquid à Deo preceptum, quicquid ei placitum fuerit, rite peragat: contra, quicquid ab eo prohibitum, quicquid ei minus gratum esse nouerit, omittat. Porro ad quae frequenter à Deo se inuicari sentit, ea sola sequatur, propriamque voluntatem, animique propensionem, pro viribus atque ingenio compescat, ac propter Deum derelinquat. Ad haec se sponte subiiciat atque obediatur, non solum superioribus suis, verum etiam omnibus quibuscumque agit & conuersatur, demisso quodam obedientiæ animo, voluntariamque propensionem, ad quaeuis honesta & licita perficienda, cum violenta abnegatione & mortificatione inordinati amoris sui, propriamque voluntatis, semper dicens cum Paulo: Domine quid me iubes facere? Caueat etiam summopere ne quicquam ex propria faciat voluntate, sed tota fiducia sua in Christo solo collocata, nulli priuatum, nisi dilectissimo Domino suo placere appetet, ob nullam rem vnquam merore adficiatur, nisi qua Domino Deo suo displicuerit. Omnia de manu providentiae diuinae sine medio aliquo, nude pureque accipiat, non à creaturis, quae non nisi instrumenta sunt Dei. De omnibus etiam accidentibus, siue gratia ea sibi fuerint, siue ingrata, Deo gratias agat, qui haec omnia operatur, & fieri permittit ad commodum ipsius. Quaecumque viderit vel audierit, quaecumque rescierit, quantum potest ad summum Dei honorem referre studeat, omnia vndeunque sibi aduententia accurate perlustrat, vt optima quaeque inde sibi eliciat. Hic iam summa vigilantia, summa sui obseruatione, totis etiam animi & corporis viribus opus est, priusquam perfectè se quis relinquere, ac Dei potissimum honorem in omnibus inuestigare possit. Ita demum Deus in omnibus suis creaturis, sceleratis & iustis aequaliter inuenitur, qui communis earum omnium est conditor, conseruator, essentia. In omnibus quoque relucet eius omnipotentia sapientia, misericordia, iustitia, &c. Est enim Deus superessentiale bonum, quod vnicuique creaturae vicinius ac penitus est, quam ipsa sibi. Contra cuius voluntatem vel fieri, vel vno momento subsistere planè potest nihil. Quare illi quam remotissime absint oportet, qui diuinae voluntati odiosius semper obstrepunt & relucantur, omnia ex sua ipsorum sententia fieri volentes, ipsi talis pax est, qualis in inferno esse potest, hoc est, prorsus nulla, sed perpetua potius anxietas aeterni cruciatus. Ceterum, homo qui perfectè omnibus renunciauit, probè respondet Deo.

Abnegatio vera quae

Obedientia vera in qua consistat.

Voluntas propria quomodo abneganda Actor. 9.

Deus quid?

Pacem quomodo quis semper habeat.

Ecc 2

Deo

Deo, semperq; pacem sibi habet familiarem, tam in tristibus, quam in lætis rebus successibus. Deus enim ibi planè præsto est, vniuersa hæc faciens, vniuersa hæc ipse existens. Quinam igitur insiſta tribulatio intolerabilis vlli videri possit, in qua Deum ipsum conspicit, in qua Deum ipsum inuenit, in qua Dei voluntatem perficit, & propriam voluntatem prorsus non agnoscit? Talis homo in hoc seculo simul atque amena paradysi voluptate perfruitur, plurimisq; occultis consolationibus à Deo reficitur. Quæcunque ei accidunt, quæcunque non accidunt, quicquid Deus per creaturas suas operatur, quicquid non operatur, id totum illi prosperrimè cedit. Ad veram quoque abnegationem attinet, vt voluntatem suam quilibet sub Deo & sub hominibus purè propter Deum, sine mora, sine retractione, hilari corde subdat ac resignet, in omnibus illis quæ diuinis iussis manifestè non repugnant, idq; citra vllum delectum, hoc vel istud libenter vel illibenter, facienti vel omitendi. Hic nanque & natura profundissimè deprimitur, & spiritus sublimissimè exaltatur. In illo Christi verbo, quo ait: *Pater non mea, sed tua voluntas fiat*, totius nostræ salutis cardo consistebat. Præstantissima autem, Deoq; gratissima, oratio est ista: *Dona mihi queso Domine, vt altissimum beneplacitum tuum in omnibus circa me perficiatur*. Hæc precatiuncula (verbi quidem permodica) omnia transcendit, adeoq; cælum ipsum penetrat. O quam iucundum est, semper subiectum esse summæ voluntati Dei, camq; ante omnia, post omnia, & in omnibus amplecti. Quid est ergo homo propriæ voluntati deditus nisi qui cum Deo, cumq; pijs omnibus, nullam prorsus communionem habet, sed alienus est totus. Quæcunq; sibi semel persuasit, ijs adeo instupescit, vt inde auelli penitus non possit. Quod profectò non aliunde quam ex superbiæ radice originem ducit. Hinc fit, vt & plurimos semper habeat delectus, pacem nullam, gratiæ item diuinæ capax non sit. Ex propria namque voluntate (sicut ex matris filia) inquietudo discordiaq; omnis nasci solent, siue id sciatur, siue ignoretur. Quamobrem primo omnium tibi ipsi bellum inferas, inordinatoq; te amore prosequi dimittas, & vniuersa dimisisti. Sic demum speciosa libertate potius, tui ipsius victor efficiaris. Quid autem speciosius esse potest, homine sui victore, suiq; compote? Mundus & cacodæmon, hostes nostri perpetui, haud nos alijs copijs oppugnant, quam nobis ipsis. Proinde primo omnium contra te ipsum aciem dirige, & vniuersos hostes tuos debellasti. Quum varijs tribulationibus, iniurijs, ladorijs opprimimur & diuexamur, non tristandum nobis, sed exultandum potius est: opprimimur enim & proteritur acerrimus ille hostis, proprietas nostra, spoliariq; incipimur eo, quod antea priuatim & quasi peculium possidebamus. Quid oro ingratius, quid odiosius esse potest proprietate illa nostra, quæ vniuersas calamitates, in caput nostrum conuehit, quæ obstaculo nobis est, ne Deum cum diuitibus donis suis suscipere mereamur? Quisquis per minimam etiam abnegationem voluntati propriæ renunciat, is (tametsi haud ita videatur) verissimè sua voluntate perfruitur, Deoq; omnium longè sit gratissimus, gratiæq; suscipiendæ maximè idoneus. Et quemadmodum homo propriæ voluntati addictus, difficulter se abnegare valet, (mauult enim vt sibi potius obsecundet alijs quam vt ipse alijs obsequatur): ita è diuerso homo propriæ voluntati demortuus, alijs mauult morem gerere, alios tolerare, alijs obedire, quam imperare. Superbia quippe ambitionis mater, in ipso semel extincta est. Deus etiam in tali homine pro voto suo operans, ad perfectionis culmen eum adducit. Si regnum

Abnegatio
vera quid re
quirat.

Matt. 29.

Oratio opti
ma quæ.

Voluntati
propriæ de
ditus qualis
quis sit.

Inquietudo
omnis vnde
ariatur.

Proprietas
sua quanta
homini ma
la inferat.

quoddam, imò si vniuersum quis mundum relinqueret, ac seipsum in ordinato amore possideret, nihil omnino reliquisse putandus est. Cōtra qui se (vt atunt) relinquit, hanc non opes possessz, non honores exhibiti, non amici familiares, quicquam obfunt, quoniam mente ijs non inhæret, ac paratus est libenter omnibus renunciare, quoties id honoris diuini poposcerit ratio. Diuitiæ, bona valetudo, corporis robur, prudentia, paupertas, ægritudo, tribulatio, hæc omnia dona sunt altissimi Dei, quibus pij quidem hic vtuntur ad honorem Dei, impij abutuntur ad damnationem suam perpetuam. Scire desideras, an te verè abnegasti? Audi: Si ob confusionem, dispendium, aut aliud quid istiusmodi priuatim te attingens, grauiori mœore corripieris, quam si alteri cui libet accidisset, id certissimum est argumentum, te priuato adhuc amore infectum esse, ac nondum perfectè abnegasse te ipsum. Nam qui vmbaticas istas opes nimio mœore deplorat amissas, hoc ipso testatur se indignum earum fuisse possessorem, dum quod solius erat Dei, id sibi peculiariter vsurpare voluit. Qui verò propter confusionem vel contemptum plus æquo exandescit, hoc argumento se reuera omni confusione declarat dignissimum, dum honorem soli Deo debitum, sibi adscribere conatur: amor etiam creaturarum nondum in eo perfectè extinctus est. Christus nanque ait. *Si quis vult post me venire abneget semetipsum (hoc est voluntatem suam) & tollat crucem suam quotidie, & sequatur me.* Hæc est via regia, ad æternam felicitatem. Quamobrem vigilanter attende tibi ipsi, & vbicunque te, & quæ tua sunt nimirum quæris aut inuenis, ibi ocyus fac abneget siue relinquant te ipsum. Nam quanto celerius te abnegaueris, tanto poteris facilius, & quanto frequentius, tanto exercitatus. Quomodo cunque enim modo egeris, siue distuleris rem, siue maturaueris, nisi à tui abnegatione, vitiorumq; mortificatione adorsus fueris, ad nullam bonam frugem vnquam peruenire poteris. Quantum te & creaturas vniuersas abnegas, siue exis, tantum Deus cum omnibus donis suis se tibi insinuat, siue intrat. Contra, quanto creaturarum amor te magis opplet & possidet, tanto Deus remotius excluditur. Rursus, quanto tibi & vitijs tuis perfectius mori fluas, tanto Deus in te magis viuet, tantoq; ei similior efficiaris. Itaque quo plus est mortificationis, eo plus est in homine diuini saporis. Et qui vitiorum suorum fasciulos deprimetes promptius abiecerit, is sublimius exaltabitur, Deoq; familiarius per charitatis vinculum coniungetur, omnium calculis iudicatus sanctissimus: Quare nullis parcas impensis, nullis laboribus: relinque omnia propter omnia, & inuenies omnia in omnibus: inuenies veram cordis tranquillitatem, nulli facile perturbandam, quantum in Deo fundata est. Nam quicquid priuatam spectantes vilitatem immenso dolore & labore inuestigamus, id nos ipsos abnegantibus, Deoq; adhærentibus abundè suppeditatur. Non tam attendere homines deberent qualia operantur, quam quales ipsi sint. Si ipsi intus fineri sunt, itidem & opera erunt. Animus enim religiosus recta intentione ad honorem Dei suspensus, vniuersa opera sanctificat. Si nos totos Deo resignamus, ipsosq; freu, omnia tam intus, quam foris nobis aduenientia, intrepidi expectaremus, omnia nobis tam essent certa, quam sunt ipsi Deo: & tum demum gustaremus, quam suavis est Dominus. Verùm rarissimi (proh dolor) sunt hodie, qui se voluntati diuinæ penitus resignant atque submitunt, siue hoc attendant ipsi, siue ignorent. Siquidem vehemens ille impetus, feruor, & desiderium Dei iam plane in nobis refrixit, nec aliquis est, qui Dei causa quicquam molestè per-

Opes honoresque cui non obfunt.

Abnegationis veræ argumenta quæ.

Matth. 16. Via regia ad æternam felicitatem quæ.

Matth. 10.

Pro mortificatione vt nullis parcedu laboribus.

Resignatio vera quæ.

Psal. 33.

Abnegatio
sui quantæ
sit ex. ell. 16

peti amplius. Nemo est qui ad eum se totum abnegare aut relinquere possit, ut non adhuc abundè habeat quod relinquat. Vna saluatio angelica, cum plena sui abnegatione ad honorem Dei prolata, Deo est acceptior quam integrum psalterium cum voluntate propria, sicut confidentia millies decantatum. Si post perfectam etiam sui abnegationem (ut interdum fieri consuevit) incauto tibi verbum aliquod asperum, aut iracundum elabatur, non est quod hinc animum despondeas, id Deus tuo commodo fieri permittit, quo tuam sic imbecillitatem clarius tibi ob oculos ponat. Ad mentis elationem te incitante diabolo, quam profundissime in maximam vilitatem, aut nihilitatem meritorum tuorum te ipsum deicies, ut sic subdant tibi arrogantia cristæ: ac humiliaris tam coram te, quam coram hæc audientibus. Nam si patientiam ac mansuetudinem tuam foris ostentasses, fortè in mentis elationem sublatus fuisses. Proinde quum vigilare delectat, somno quædoque indulgendum erit: quum ieiunare cordi est, manducandum, &c. Hæc omnia ad prædictam vilitatis tuæ considerationem viam tibi sternerent. Homo verè sibi ipsi abnegatus, qui & se & omnia sua penitus reliquit, is ad eum firmiter in Deo fundatus est, Deo ipso ad eum circumdatus est, ut qui attingere ipsum velit, Deum prius attingat oportet. Hunc etiam si quid pati necesse erit, si quid ei acciderit vnquam, ab autore Deo, & per Deum prius ipsi accidere debet, vnde & laporè diuinum longè dulcissimum in Deo cõquirat. Nã sicut ad Deum nullum appropinquare malum, ita ab eodem nulla potest dimanare amaritudo. Quisquis ad istum modum se abnegat, huic nihil prorsus obesse potest, non cõfusio, nõ afflictio, nõ interitum, non diabolus, non quiduis aliud. Quoties autem in similitudinè quandam Dei transit homo, quod scilicet ira charus ei fiat Deus, ut se totum, quantum est, homo abneget, nec aliud quippiam in tempore vel æternitate, quam solum illum Deum suum desiderat, hic plerumque omnium peccatorum suorum consequitur veniam plenè ab ipso, etiam si omnia omnium hominum flagitia solus perpetrasset liberatur. Omnia namque hominum flagitia ad inexhaustam Dei misericordiam, ne tanta quidem sunt, quanta vnica aquæ guttula ad Oceani vastitatem. Nec sanè paruo constat priusquam ad sui perfectam quis abnegationem perueniat. Nam natura quæ sua sunt semper queritans, non nisi labore improbitissimo mortificari valet. Ita tandem abnegatio ista & relictio sui, regia est ad Deum viam, & ad ipsum verticem perfectionis euangelicæ.

Religioso
homini obesse
nihil
possit.

Charitas fraterna quomodo probetur: quam sit ea necessaria: misericordia cuiusmodi in alios exercenda: quantis item periculis sese subijcit qui alios temere iudicat.

CAPVT IX.

Charitas fraterna
in quo
consistat.

Quisquis Deo per charitatem coniungi desiderat, mortales vniuersos, vniuersali quadam flagrantique charitate diligat oportet, ut eos ad æternam felicitatem pertrahat. Corde quoque sit mansuetus, clemens, materno, quod compassionis adfectu facile moueatur, & omnis paupertatis, miseræ, imbecillitatis omnium hominum particeps sit. Se quoque totum aliorum necessitatibus subueniendis, citra vllam personarum exceptionem effundat. Aliorum prosperitatibus congauius, Deo inde ex animo gratias agat, malis eorum condoleat: sicuti Christus restatur dicens: *In hoc cognoscet omnes, quod mei estis discipuli, si dilectionem eorum habueritis ad inuicem: Et Beati misericordes, quoniam ipsorum misericordiam*